

Jill Schirnhofer

Het avontuur van de magische pen

WITTE LEEUW

Inhoudsopgave

Een geheim in de nacht	5
Een droom komt uit	14
Een verrassing in de tuin	20
Droom met doorns	27
Magische make-over	32
Te veel van het goede	44
Cowboyboots & copycats	54
Kleine leugens worden groot	65
De gebroken regel	78
De chaos begint	86
De zoektocht	96
Een vreemde ontdekking	103
Media-chaos	109
Terug naar het begin	118
De verrassing	125
De magie van herinneringen	133
Kattenliefde	137
Nawoord	150

Een geheim in de nacht

Sofia lag wakker. Zoals zo vaak de laatste weken. Juni was haar slechtste maand. De maand waarin haar ouders jarig zouden zijn geweest... als ze er nog waren. Haar vriendinnen klaagden over te veel wandeltoeren en museum trips die hun ouders hadden gepland voor de aankomende vakanties, maar Sofia kende dat niet. Ze kende alleen dat holle gevoel in haar buik dat steeds terugkwam.

Ze draaide zich op haar rug en staaarde naar de glow-in-the-dark-sterren op haar plafond. Oma Merel had ze opgeplakt toen Sofia na het ongeluk bij haar kwam wonen. Sofia geloofde toen nog dat haar ouders tijdelijk ergens tussen de sterren logeerden.

Nu wist ze beter, maar ze keek er nog steeds naar als ze niet kon slapen.

Kras, kras.

Sofia fronste. Het geluid kwam van boven, van zolder. Haar kat Pita was zeker weer op muizenjacht. Ze glimlachte. Pita was altijd op avontuur uit, daarin leken ze wel op elkaar.

Ze zwaaide haar benen uit bed. Haar voeten raakten de koude, houten vloer. Haar badjas lag ergens op de grond tussen een hoopje kleren. Sofia was niet de netste, dat zou oma Merel meteen beamen. ‘Opruimen zorgt voor rust in je hoofd,’ zei ze vaak. Sofia antwoordde dan lachend dat creatievelingen juist wat chaos nodig hadden, ook al wist ze zelf best dat dat niet helemaal waar was.

De trap naar zolder kraakte bij elke stap. Sofia hield haar adem in en hoopte dat oma niet wakker zou worden.

Het was aardedonker, maar ze kende de weg. Voorzichtig schuifelde ze tussen alle oude spullen, van oude stoelen tot schilderijlijsten en de verkleedkist van vroeger. Pita zat op de kast naast het oude bureau waar oma haar bijzondere spullen in bewaarde. Zoals de oude brieven van opa. Ze keek Sofia met glinsterende groe-

ne ogen aan, alsof ze wilde zeggen: Eindelijk, daar ben je.

‘Wat heb je gevonden, gekke kat?’ fluisterde Sofia, terwijl ze de zolder rondkeek. Tussen de stapels oude fotoalbums, zilveren fotolijstjes en notitieboeken die op het bureau lagen, zag ze iets schitteren.

Toen zag ze waar Pita naar keek. Het was een houten kistje, versierd met gouden krullen die zelfs in het donker prachtig oplichtten. Het zag eruit als iets uit een sprookje, of uit een museum. Sofia had het nog nooit gezien, en dat was vreemd. Ze kende elke centimeter van deze zolder.

Voorzichtig pakte ze het kistje op. Het was zwaarder dan ze had verwacht, en warm. Alsof het net uit iemands handen kwam. Het slotje bungelde los. Sofia aarzelde. Dit zag er zo mysterieus uit, het voelde bijna verboden om het doosje open te maken. Wat als er iets persoonlijks in zat? Iets van oma? Maar ze was te nieuwsgierig. Bovendien had Pita het gevonden. Dus ze kon altijd nog de kat de schuld geven.

Met bonzend hart klapte ze het deksel open. Binnenin, op een dieppaars fluwelen kussentje, lag een pen. Maar niet zomaar een pen. Deze was van lila glas, met sierlijke krullen en een gouden kroontje dat zo gedetailleerd was dat Sofia elke kleine versiering kon zien. Op de dop zat een prachtige, gouden libelle. De pen leek te gloeien, alsof er licht van binnenuit kwam.

Sofia pakte hem voorzichtig op. Hij voelde perfect in haar

hand – niet te dik, niet te dun – precies goed. De warmte verspreidde zich door haar vingers. Het was alsof de pen op haar had gewacht.

‘Wow,’ fluisterde ze ademloos. Pita miauwde zacht, alsof ze het ermee eens was.

Opeens hoorde Sofia voetstappen op de trap. Oma. Ze was dus toch wakker geworden.

‘Sofia?’ klonk oma’s zachte, bezorgde stem. Sofia’s hart sloeg een slag over. ‘Is alles goed? Wat doe je midden in de nacht op zolder?’

‘Ja, alles is goed!’ antwoordde Sofia snel. ‘Ik hoorde Pita en dacht dat er muizen waren!’

Oma verscheen in de deuropening, haar roodgeverfde haar zat in een slordig knotje en haar blauwe badjas was scheef dichtgeknoopt. In het zwakke licht van de ganglamp zag ze er jonger uit.

‘Wat heb je daar?’ vroeg oma.

Sofia hield het kistje omhoog. ‘Dit lag hier verstopt, oma. Hoe kan het dat ik het nooit eerder heb gezien?’ Ze wist dat ze haar liefde voor tekenen van haar moeder had gekregen. Haar moeder was altijd creatief geweest, haar ingelijste tekeningen van bloemen in de woonkamer waren daar het bewijs van. De pen deed Sofia dan ook meteen aan haar denken.

‘Was deze... van mama?’ vroeg ze.

Oma’s gezicht betrokken. Ze liep langzaam naar Sofia toe en ging

op het krukje bij het bureau zitten. ‘Laat eens zien,’ zei ze.

Sofia gaf haar het kistje.

Oma keek erin en zuchtte diep. ‘Deze pen,’ zei oma langzaam, ‘was inderdaad van je moeder.’

‘Echt?’ Sofia ging op de grond zitten, vlak bij oma’s voeten. Pita sprong van het bureau en krulde zich op in haar schoot.

Oma draaide de pen rond in haar handen. ‘Je moeder kende de pen door en door, en wist... Ze wist wat hij kon.’

Sofia keek nieuwsgierig op naar oma. ‘Wat bedoel je?’

Oma aarzelde even. ‘Je moeder kon, zoals je weet, prachtig tekenen, net als jij. Maar deze pen is heel bijzonder.’

‘Bijzonder? Hoe dan?’ Sofia stond op en keek over oma’s schouder naar de pen.

‘Ze wilde dat jij hem pas zou krijgen op je achttiende verjaardag. Tot die tijd zou ik hem bewaren. Na het ongeluk... heb ik hem verstopt. Ik wilde niet dat je hem zou vinden voor je er klaar voor was.’

‘Waarom zou mama dat gewild hebben?’ vroeg Sofia zacht. ‘Het is toch gewoon een pen?’

‘Het is niet zomaar een pen, Sofia. Het is een...’ Oma zocht naar de juiste woorden. ‘Een magische pen.’

Sofia lachte. Ze kon er niets aan doen. ‘Magisch? Oma, dat bestaat niet!’ Maar terwijl ze het zei, herinnerde ze zich hoe warm de pen had aangevoeld. Hoe het leek alsof hij gloeide en hoe perfect hij in haar hand had gepast.